

The background of the entire cover is a dramatic sunset or sunrise sky, filled with vibrant orange and yellow clouds. In the foreground, the dark silhouette of a knight on horseback is visible. The knight is holding a long staff or spear vertically in his right hand. The horse is facing right, and the knight is seated on its back.

FALEŠNÁ CHRABROST

SÁGA KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ — KNIHA Č. 4

MORGAN RICE

Morgan Rice

Falešná Chrabrost

Серия «Крálové a Čarodějové», книга 4

Аннотация

Dění nabité fantasií, které dozajista potěší příznivce předešlých románů Morgan Rice, a také nadšence tvorby, jako například Cyklus dědictví od Christophera Paolini.. Příznivci fikce pro mladistvé budou doslova pohlceni tímto nejnovějším dílem autorky a budou prahnout po její další tvorbě. The Wanderer, A Literary Journal (o knize Vzestup draků) FALEŠNÁ CHRABROST je čtvrtou knihou z epické fantasy ságy KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ! V knize FALEŠNÁ CHRABROST se Kyra pomalu vrací z hranice života a smrti, vyléčená Kylovou láskou a tajemnou silou. On se pro ni obětuje a ona znovu získá svou sílu – ale ne bez důsledků. Snaží se z Alvy získat informaci o tajemství jejího rodu a konečně zjistí vše o své matce. Když získá příležitost vypátrat zdroj své síly, musí se Kyra rozhodnout: zda dokončit svůj trénink nebo cestu, aby pomohla svému otci, který je uvězněn v žaláři hlavního města a čeká na svou popravu. Aidan, s Motleyem po svém boku, také touží po tom osvobodit svého otce, který je lapen v nebezpečném hlavním městě, zatímco Merk, který je na druhém konci království, a který je užaslý z toho, co objevil ve Věži Ur, se připravuje na ohromnou invazi skřítků. Jeho Věž je obklopena a musí bojovat po boku ostatních Hlídačů, bránit nejvzácnější relikvii

jeho národa. Dierdra se ocitne před plnou pandesianskou invazí v jejím obléhaném městě Ur. Jak je všude kolem ní jí vzácné město ničeho, musí se rozhodnout, zda uprchnout nebo zda udělat poslední odvážný krok. Alec se mezitím ocitne na moři se svým nově objeveným záhadným přítelem, plují do země, kde nikdy předtím nebyli a která je ještě záhadnější, než jeho společník. Zde se konečně dozví o svém osudu – a o poslední naději pro Escalon. Se svou silnou atmosférou a ucelenými postavami je **FALEŠNÁ CHRABROST** ohromující ságou o rytířích a bojovnících, králech a Lordech, o cti a udatnosti, kouzlu, osudu, nestvůrách a dracích. Je to příběh lásky a zlomených srdcí, zklamání, tužeb a zrady. Je to vrcholná fantasy, která nás zve do světa, na který už nikdy nezapomeneme, do světa, který osloví čtenáře obou pohlaví a každého věku. **KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ – Kniha pátá** – bude již brzy k dostání. Pokud jste si mysleli, že po skončení ságy Čarodějova prstenu již není pro co žít, pak jste na omylu. V příběhu **VZESTUP DRAKŮ** přichází Morgan Rice s příslibem další vynikající série, kde nám umožňuje ponořit se do fantazie o skřítcích a dracích, chrabrosti, cti, kuráže, kouzla a víry ve vlastní osud. Morgan se znovu podařilo vykreslit silné postavy, které nás nutí je povzbuzovat na každé stránce... Dílo najde své místo v knihovnách všech příznivců dobře psané fantasy literatury. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (o knize Vzestup draků)

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	15
KAPITOLA DRUHÁ	23
KAPITOLA TŘETÍ	31
KAPITOLA ČTVRTÁ	39
KAPITOLA PÁTÁ	44
KAPITOLA ŠESTÁ	47
KAPITOLA SEDMÁ	52
KAPITOLA OSMÁ	60
KAPITOLA DEVÁTÁ	65
Конец ознакомительного фрагмента.	68

FALEŠNÁ CHRABROST

(SÁGA KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ —KNIHA Č. 4)

MORGAN RICE

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující prozatím 11 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller, skládající se prozatím ze 2 knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, obsahující prozatím 4 knihy. Autorčiny knihy jsou dostupné v audio i tištěné verzi a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po skončení ságy ČARODĚJOVA PRSTENU již není pro co žít, pak jste na omylu. V knize

VZESTUP DRAKŮ Morgan Rice přichází s příslibem další vynikající série, kde nám umožňuje ponořit se do fantazie o skřítcích a dracích, chrabrosti, cti, kuráže, kouzla a víry ve vlastní osud. Morgan se znovu podařilo vykreslit silné postavy, které nás nutí je povzbuzovat na každé stránce....Dílo najde své místo v knihovnách všech příznivců dobře psané fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“ Kniha VZESTUP DRAKŮ je úspěchem – hned od samotného začátku.... Je to mimořádná fantasy...a začíná, jak se očekává, bojem hlavního hrdiny, který hladce vpluje mezi širší okruh rytířů, draků, kouzlo a nestvůry, a také do svého osudu....Najdeme zde všechny požitky bujně fantasy, od vojáků a bitev, až k rozporu se sobě samými....Doporučená volba pro každého, kdo si umí vychutnat epické fantasy dílo, které je plné silných a věrohodných dospívajících hrdinů.”

--Midwest Book Review

D. Donovan, eBook Reviewer

“Dění nabitě fantasií, které dozajista potěší příznivce předešlých románů Morgan Rice, a také nadšence tvorby, jakou je například CYKLUS DĚDICTVÍ od Christophera Paolini.... Příznivci fikce pro mladistvé budou doslova pohlceni tímto nejnovějším dílem autorky a budou prahnout po další tvorbě.”

--The Wanderer, A Literary Journal (o knize Vzestup draků)

“Čtivá fantasy, která spřádá mysteriózní elementy s intrikami

a tvoří tak jedinečný příběh. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti....Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné....A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Rice představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina „Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi....Vypravěčský styl Morgan Rice je bohatý a příběh poutavý.”

--Publishers Weekly

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)
VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č.2)
TÍHA CTI (Kniha č.3)
FALEŠNÁ CHRABROST (Kniha č.4)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)
POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)
OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)
POKŘIK CTI (Kniha č.4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)

MILOVANÁ (Kniha č.2)

ZRAZENÁ (Kniha č.3)

PŘEDURČENA (Kniha č.4)

ŽÁDANÁ (Kniha č.5)

ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)

VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ v audio formátu!

Copyright © 2015 by Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo žádnou formou či médiiem

vysílána nebo ukládána v databázích či úložných systémech, bez předchozího svolení autora.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo předáván jiným lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si, prosím, další kopie pro každého příjemce. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a zakupte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu vynaložila.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo zesnulými, je čistě náhodná.

Obrázek na přebalu Copyright St. Nick, použit s licencí Shutterstock.com.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA PÁTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMÁ](#)

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

"Chrabrost je více než číslo."

Flavius Vegetius Renatus

KAPITOLA PRVNÍ

Dveře cely se zavřely a Duncan pomalu otevřel oči a přál si, aby tak neučinil. V hlavě mu tepalo, jedno oko nemohl otevřít a marně se snažil setřást pocit únavy, chtělo se mu spát. Jeho zdravým okem mu projela ostrá bolest, jak se opřel o chladnou tvrdou skálu. Kámen. Ležel na studeném a vlhkém kameni. Pokusil se posadit, pocítil, jak ho za zápěstí a kotníky zatahalo železo, které řinčelo a okamžitě si to uvědomil: byl spoután. Byl v žaláři.

Stal se vězněm.

Jak Duncan uslyšel vzdálený zvuk pochodujících bot, který se odrážel někde v černotě, ještě více otevřel oči. Pokusil se zorientovat. Byla zde tma, kamenné zdi byly tlumeně nasvíceny vzdálenými pochodněmi, malým paprskem slunečního svitu z okna, které bylo příliš vysoko na to, aby ho viděl. Bledé světlo prosvítalo dolů, stroze a osaměle, jako by bylo ze světa na míle vzdáleného. Uslyšel v dálce kapat vodu, šoupání bot, a jen stěží rozpoznal kontury cely. Byla rozlehlá, s kamennými klenutými stěnami, a s příliš mnoha tmavými kouty, které mizely do temnoty.

Z let, která strávil v hlavním městě, Duncan okamžitě věděl, kde je: královská věznice. Místo, kam posílali nejhorší kriminálníky království, nejsilnější nepřátele, aby zde promarnili zbytek svých dnů – nebo vyčkali na popravu. Duncan sem sám

poslal mnoho mužů, když zde sloužil, na žádost Krále. Bylo to místo, které dobře znal, ze kterého se zajatci už nevraceli.

Duncan se pokusil pohnout, ale jeho pouta mu to neumožnila, zařezávala se do jeho zhmožděných a krvavých zápěstí a kotníků. Ale to ho trápilo ze všeho nejméně; jeho celé tělo ho bolelo a pulzovalo v něm, cítil tolik bolesti, že ani nemohl rozšifrovat, kde ho to bolelo nejvíce. Cítil, jako by mu dal někdo tisíc ran holí, jako by po něm dupala armáda koní. Bolelo ho jen se nadechnout a on zatřásl hlavou, aby to zmizelo. Ale nezmizelo.

Jak zavřel oči, olízl si popraskané rty, probleskla Duncanovi vidina. Obklíčení. Bylo to včera? Před týdnem? Už si nemohl vzpomenout. Byl podveden, obklíčen, obelstěn falešnými sliby. Věřil Tarnisovi a Tarnis byl také zabit před jeho vlastníma očima.

Duncan si vzpomněl na to, jak všichni jeho muži upustili na jeho příkaz zbraně; vzpomněl si, jak byl spoután; a co bylo nejhorší, vzpomněl si na vraždu svých synů.

Znovu zatřásl hlavou, a znovu a znovu, zatímco bolestivě křičel, bezvysledně se snažil sestřást z hlavy tu vidinu. Seděl s hlavou v dlaních, s lokty na kolenou, a při té myšlence naříkal. Jak mohl být tak hloupý? Kavos ho varoval a on na to varování nedbal, byl naivně optimistický, myslel, že to bude tentokrát jiné, že může aristokratům věřit. A vedl své muže přímo do pastí, přímo do hadího hnízda.

Duncan se za to nenáviděl víc, než mohl vůbec vyjádřit. Jen litoval, že je stále naživu, že tam se svými syny nezemřel a se všemi ostatními, které zklamal.

Kroky zněly hlasitěji a Duncan se podíval vzhůru a zamžoural do tmy. Pomalu se vynořila silueta muže, která zastínila pruh slunečního světla, přišel na několik stop blízko. Jak se mužova tvář objevila, Duncan se nad tím zjevem zhrozil. Muž, který byl ve svém aristokratickém oblečení snadno rozpoznatelný, měl stejné vzezření, které měl, když navrhoval, aby se Duncan ujal královské moci, když se pokoušel podvést svého otce. Enis. Tarnisův syn.

Enis před Duncanem poklekl, v obličeji se mu zobrazil samolibý, vítězný úsměv, jeho vertikální jizva na uchu byla zřetelná, jak se díval svýma úskočnými, propadlými očima. Duncan pocítil vlnu odporu, hořící touhu po odplatě. Začal pěsti, chtěl se na toho chlapce vrhnout a svýma vlastníma rukama ho roztrhat na kousky, tohoto chlapce, který byl zodpovědný za smrt jeho synů, za uvěznění jeho mužů. Jediné, co mu na tomto světě bránilo před tím, aby ho nezabil, byly okovy.

“Ostuda ze železa,” poznamenal s úsměvem Enis. “Já tady kousek od tebe klečím a ty se mě nemůžeš ani dotknout.”

Duncan se na něj díval a přál si, aby mohl promluvit, ale byl příliš unavený na to, aby dal dohromady slova. V krku měl příliš sucho, jeho rty byly příliš vyschlé a potřeboval si uchovat energii. Přemýšlel, kolik dnů už je bez vody a jak dlouho už je tady dole. Tento podrazník stejně nestojí za řeč.

Enis tu není bezdůvodně; bylo jasné, že něco chtěl. Duncan si nedělal iluze: to věděl, ať už chce tento chlapec říci cokoli, jeho poprava se rýsuje. A to je stejně to, co si přeje. Nyní, když jsou

jeho synové mrtví, jeho muži uvěznění, na tomto světě už nic nemá, není žádný jiný způsob, jak utéci před svou vinou.

“Jsem zvědavý,” řekl Enis svým úlisným hlasem. “Jaký je to pocit? Jaký je pocit, podvést všechny, koho znáš a miluješ, všechny, kdo ti věřili?”

Duncan pocítil, jak v něm byla zažehnuta zloba. Už nemohl déle mlčet a nějak se mu podařilo shromáždit sílu a promluvit.

“Já jsem nikoho nepodvedl,” podařilo se mu říci, jeho hlas byl chraptivý a křaplavý.

“Ne?” odsekl Enis a toto si zjevně užíval. “Oni ti věřili. Přivedl jsi je přímo do obklíčení a ke kapitulaci. Zbavil jsi je té poslední věci, která jim zbývala: pýchy a cti.”

Duncan s každým nádechem zuřil.

“Ne,” konečně odpověděl po dlouhém a těžkém tichu. “Ty jsi tím, který je o to obral. Já jsem věřil tvému otci a on věřil tobě.”

“Důvěra,” smál se Enis. “Jak naivní koncept. Opravdu bys dal lidský život v důvěře všanc?”

Znovu se zasmál, zatímco Duncan supěl.

“Lídři nedůvěřují,” pokračoval. “Lídři zpochybňují. To je jejich práce, být skeptický ve jménu svých mužů. Váleční vůdci chrání muže před bitvou – ale lídři musí muže chránit před podvodem. Ty nejsi lídr. Ty jsi je všechny zklamal.”

Duncan se zhluboka nadechl. Část z něj si nemohla pomoci a cítila, že má Enis pravdu, i když si to nechtěl přiznat. Zklamal své muže a byl to ten nejhorší pocit v jeho životě.

“Tak proto jsi sem přišel?” odpověděl konečně Duncan. “Aby

sis vychutnával svůj podvod?”

Chlapec se usmál ošlivým a dábelským úsměvem.

“Ty jsi teď můj poddaný,” odpověděl. “Já jsem tvůj nový Král. Mohu jít kamkoli, kdykoli se mi zachce, když mám k tomu důvod, nebo úplně bezdůvodně. Možná se na tebe chci jenom podívat tady v žaláři a vidět, jak jsi zničený.”

Duncan vydechl, každý dech ho bolel, nebyl s to uhlídat svou zlost. Chtěl zranit tohoto muže víc než s kým se kdy setkal.

“Řekni mi,” řekl Duncan, který mu chtěl ublížit. “Jaký to byl pocit, zabít svého otce?”

Enisův výraz ztvrdl.

“Ani ne zpola tak dobrý, jako až budu přihlížet, jak umíráš na šibenici,” odpověděl.

“Tak to udělej teď,” řekl Duncan a myslel to vážně.

Enis se ale usmál a zatřásl hlavou.

“Nebudeš to mít tak snadné,” odpověděl. “Nejprve se budu dívat, jak trpíš. Nejprve chci, abys viděl, co se stane s tvou milovanou zemí. Tvoji synové jsou mrtví. Tvoji vůdci jsou mrtví. Anvin a Durge a všichni tvoji muži u Jižní brány jsou mrtví. Milión pandesianů vtrhl mezi náš národ.”

Duncanovo srdce při těch slovech zabořilo. Část z něj přemýšlela, jestli je to trik, ale on cítil, že to byla všechno pravda. Cítil, jak sám klesá hlouběji k zemi s každým prohlášením.

“Všichni tvoji muži jsou uvězněni a Ur je bombardován z moře. Tak vidíš, mizerně jsi zklamal. Escalon je na tom hůře, než kdy předtím a ty nemůžeš vinit nikoho jiného, jen sebe.”

Duncan se hrůzou zatřásl.

“A jak dlouho,” zeptal se Duncan, “než se proti tobě velký utlačovatel obrátí? Opravdu si myslíš, že budeš výjimka, že utečeš hněvu Pandesie? Že ti dovolí stát se Králem? Vládnout jako jednou vládl tvůj otec?”

Enis se doširoka odhodlaně usmál.

“Já vím že to udělají,” řekl.

Naklonil se blízko, tak blízko, že Duncan cítil jeho špatný dech.

“Já jsem s nimi uzavřel dohodu. Velmi zvláštní dohodu, abych si pojistil svou moc, dohodu, která pro ně znamená příliš mnoho, než aby ji odmítli.”

Duncan se nechtěl ani zeptat, co to je, ale Enis se zeširoka usmál a naklonil se k němu.

“Tvá dcera,” zašeptal.

Duncanovy oči se rozšířily.

“Opravdu sis myslel, že přede mnou můžeš utajit, kde je?” tlačil na něj Enis. “Jak spolu hovoříme, Pandesiané ji obklíčují. A ten dar mě upevní u moci.”

Duncanova pouta zacinkala, zvuk se ozýval celým žalářem, jak bojoval vši svou silou, aby se osvobodil a zaútočil, plný zoufalství, které nemohl unést.

“Proč jsi přišel?” zeptal se Duncan, který se cítil mnohem starší, měl zlomený hlas. “Co ode mě chceš?”

Enis se zašklebil. Na dlouho se odmlčel a nakonec si povzdychl.

“Věřím, že můj otec od tebe něco chtěl,” řekl pomalu. “Nepovolal by tě, nedohodl by tu smlouvu, pokud by od tebe nic nechtěl. Nabídl ti velké vítězství s Pandesiany – a na oplátku si něco vyžádal. Co? Co to bylo? Jaké tajemství skrýval?”

Duncan se na něj rozhodně díval, už mu to bylo jedno.

“Tvůj otec si něco přál,” řekl, aby ho tím dráždil. “Něco ušlechtilého a posvátného. Něco, s čím se mohl svěřit jen mě. Ne svému vlastnímu synovi. Nyní vím, proč.”

Enis se ušklíbl a zrudl.

“Jestli mí muži za něco zemřeli,” pokračoval Duncan, “tak to bylo za čest a důvěru – kterou bych já nikdy nezklamal. A proto se to nikdy nedozvíš.”

Enisův výraz potemněl a Duncan byl rád, když viděl, jak se rozhořčil.

“Stále chceš strážit tajemství mého mrtvého otce, muže, který podvedl tebe a všechny tvé muže?”

“Ty jsi mě podvedl,” opravil ho Duncan, “ne on. Ty, na druhé straně, nejsi nic. Jsi jen stín svého otce.”

Enis se zamračil. Pomalu se napřímil, naklonil se a odplivl si vedle Duncana.

“Ty mi řekneš, co chtěl,” trval na svém. “Co – nebo koho – se snažil skrýt. Jestli mi to řekneš, možná budu milosrdný a osvobodím tě. Jestli ne, nejen, že tě sám povedu na popraviště, ale ujistím se, že zemřeš tou nejhrůznější možnou cestou. Výběr je na tobě a není cesty zpět. Dobře o tom přemýšlej, Duncane.”

Enis se otočil, že odejde, ale Duncan na něj zavolal.

“Můžeš znát mou odpověď hned, jestli chceš,” odpověděl Duncan.

Enis se otočil se spokojeným výrazem v obličeji.

“Vyberu si smrt,” odpověděl a poprvé se mu podařilo se usmát. “Nakonec, čest je víc, než smrt.”

KAPITOLA DRUHÁ

Dierdra si otírala z čela pot, zatímco pracovala v kovárně, najednou se posadila, škulba sebou kvůli burácejícímu zvuku. Byl to odlišný zvuk, takový, který ji znervózněl, zvuk, který byl slyšet přes hluk všech bušících kladiv o kovadliny. Všichni muži a ženy kolem ní se také zastavili, položili své nedokončené zbraně a zmateně vyhlíželi.

Zazněl znovu, zněl jako blesk, který se valí větrem, znělo to jako by se samotná země trhala na kusy.

A potom znovu.

Konečně si to Dierdra uvědomila: železné zvony. Vyzváněly, naháněly jí strach, jak znovu a znovu duněly, rozprostíraly se městem. Byly to varovné zvony, značící nebezpečí. Válečné zvony.

Všichni lidé z Uru najednou vyskočili od svých stolů a spěchali ven z tvrze, všichni to chtěli dychtivě vidět. Dierdra byla mezi prvními, její dívky se k ní přidali, přidali se i Marco a jeho přátelé a všichni vyběhli ven na ulice, zaplavené starostlivými obyvateli, všichni se hnali ke kanálům, aby lépe viděli. Dierdra se v očekávání dívala všude, čekala, že zvony zazněly a ona uvidí, jak je její město přeplněné loděmi a vojáky. A nebylo tomu tak.

Zmatená, zamířila k masivním strážným věžím, tyčícím se na okraji Smutku, chtěla mít lepší výhled.

“Dierdro!”

Otočila se a uviděla svého otce a jeho muže, všichni také utíkali ke strážným věžím, všichni chtěli mít výhled na otevřenou moře. Všechny čtyři věže zběsile zvonily, nic takového se nikdy předtím nestalo, jako by se k městu blížila samotná smrt.

Dierdra se přidala ke svému otci, utíkali, zahýbali ulicemi a stoupali po kamenných schodech, dokud se konečně nedostali na vrchol městské zdi na okraji moře. Zastavila se tam vedle něj a byla užaslá z toho, co před sebou spatřila.

Bylo to, jako by ožila její nejhorší noční můra, byl to pohled, jaký nikdy v životě nespatriila: celé moře bylo až k horizontu černé. Černé lodě Pandesie byly u sebe tak blízko, že celou plochu pokryly, zdálo se, že zakryly celý svět. A co bylo nejhorší, všechny mířily na město.

Dierdra stála jako zmrazená, hleděla na blížící se smrt. Nemohli se proti tak velké flotile bránit, ne se svými ubohými řetězy a ne se svými meči. Až první lodě doplují do kanálu, možná by je mohli ucpat a zpomalit je. Možná by mohli zabít stovky nebo snad tisíce vojáků.

Ale ne milióny, které před sebou viděla.

Dierdra cítila, jak se jí srdce roztrhlo vejpůl, jak se otočila a podívala se na svého otce a jeho vojáky a viděla stejnou tichou paniku v jejich tvářích. Její otec se před svými muži tvářil statečně, ale ona ho znala. Viděla v jeho očích fatalismus, viděla, jak z nich zmizelo světlo. Bylo jasné, že všichni hledí na svou smrt, na konec jejich velkého a prastarého města.

Vedle nich s hrůzou, ale také s odhodláním, vyhlížel Marco

a jeho přátelé, nikdo z nich se neotočil a neutekl. Prohlížela si moře obličejů a hledala Aleca, ale byla zmatená, když ho nikde nenašla. Přemýšlela, kam mohl jít. Jistě by neutekl?

Dierdra byla neústupná a pevněji sevřela svůj meč. Věděla, že si pro ně jde smrt – jen to nečekala tak brzy. Ale už nechtěla před nikým utíkat.

Její otec se k ní otočil a chytil ji naléhavě za ramena.

“Musíš odejít z města,” trval.

Dierdra viděla v jeho očích otcovskou lásku a dotklo se jí to.

“Moji muži tě doprovodí,” dodal. “Mohou tě odtud dostat daleko. Jdi hned! A vzpomeň si na mě.”

Dierdra si setřela slzu, když viděla, že se její otec na ni dívá s takovou láskou. Zatřásla hlavou a sundala ze sebe jeho ruce.

“Ne, otče,” řekla. “Toto je moje město a já zemřu po svém -”

Ještě, než svá slova dokončila, zazněla hrůzná exploze. Nejprve byla zmatená, myslela si, že je to další zvon, ale potom si to uvědomila – výstřel z kanónu. Ne jen jednoho kanónu, ale ze sta.

Jen ta tlaková vlna Dierdru rozhodila, prořízla atmosféru takovou silou, že cítila, jako by jí to roztrhlo uši. Potom zazněl vysoký tón hvízdnutí koule z kanónu a jak pohlédla na moře, zavalila ji panika, když uviděla stovky masivních koulí z kanónů, jako železné kotle v nebi, které se klenuly vysoko a mířily přímo na její milované město.

Zazněl další zvuk, horší, než ten předchozí: zvuk železa, který drtí kámen. Vzduch zaburácel, jak zazněla jedna exploze za

druhou. Dierdra zavrávala a upadla, stejně jako budovy Uru všude kolem ní, architektonická mistrovská díla, monumenty, které stály tisíce let, všechny byly zničeny. Tyto kamenné budovy, deset stop tlusté, kostely, strážní věže, opevnění, cimbuří – všechny byly, k jejich zděšení, rozdrceny na prach koulemi z kanónů. Rozpadly se jim před očima.

Následovala lavina suti, jak se jedna budova za druhou sesula k zemi.

Bylo strašné se na to dívat. Jak se Dierdra svalila k zemi, viděla, jak sto stop vysoká kamenná věž padla stranou. Byla bezmocná a mohla jen přihlížet, jak se stovka lidí pod ní podívala vzhůru a s hrůzou vykřikla, když je kamenná zeď rozdrtila.

Následovala další exploze.

A další.

A další.

Všechno kolem ní explodovalo a padalo stále více a více budov, tisíce lidí byly okamžitě rozdrceny v oblacích prachu a suti. Městem se valily balvany jako kamínky, zatímco budovy padaly jedna na druhou, drolily se, jak padaly k zemi. A koule z kanónu stále přicházely, trhaly jednu vzácnou budovu za druhou, měnily toto jednou majestátní město v kupu suti.

Dierdra se konečně znovu postavila na nohy. Podívala se kolem sebe, otřesená, v uších jí zvonilo, ocitla se mezi mračny prachu, uviděla ulice plné těl, kaluží krve, jako by bylo celé město okamžitě vyhlazeno. Pohlédla na moře a viděla, jak tisíce dalších lodí, které se chystaly zaútočit, a uvědomila si, že vše

jejich plánování bylo směšné. Ur byl už zničen a lodě se ještě ani nedostaly ke břehům. K čemu by teď byly všechny zbraně, všechny řetězy a špicholce?

Dierdra zaslechla nářek, rozhlédla se a viděla jednoho ze statečných otcových mužů, muže, kterého velmi zbožňovala, a který teď ležel necelou stopu od ní, rozdrčen kupou suti, která měla padnout na ni, kdyby nezavravorala a neupadla. Šla mu pomoci – když se vzduch najednou otrásl zahřměním další salvy koulí z kanónu.

A další.

Následovalo zapískání a potom další exploze, další budovy padaly. Suť se nakupila výše a další lidé umírali, a ona byla znovu sražena k zemi, vedle ní zkolabovala kamenná zeď a jen tak tak ji minula.

Mezi výstřely zaznělo ticho a Dierdra se postavila. Zeď ze suti jí nyní zablokovala výhled na moře, a přesto cítila, že Pandesiané byli nyní blízko, na pláži, a proto se výstřely zastavily. Ohromná mračna prachu visela ve vzduchu a v tom prapodivném klidu neznělo nic než nářek umírajících všude kolem ní. Rozhlédla se a viděla Marca vedle sebe, který křičel bolestí, jak se snažil vymanit ze sevření těla jednoho ze svých přátel. Dierdra se podívala dolů a viděla, že chlapec už je mrtvý, rozdrčený pod zdí, která byla jednou součástí chrámu.

Otočila se, vzpomněla si na své dívky, a byla zhrozená, když viděla několik z nich také rozdrčených a mrtvých. Ale tři z nich přežily, bezvysledně se snažily zachránit ostatní.

Zazněl výkřik pěších Pandesianů na pláži, kteří zaútočili na Ur. Dierdra pomyslela na nabídku jejího otce a věděla, že jeho muži ji odsud stále mohli dostat pryč. Věděla, že zůstat zde znamenalo zemřít – a přesto to bylo to, co si přála. Neuteče.

Vedle ní byl její otec, přes čelo měl šrám, vystoupil ze suti, tasil svůj meč a beze strachu vedl své muže do útoku přes horu suti. Pyšně si uvědomila, že se spěchá utkat se svým nepřítelem. Nyní to bude pěší boj a stovky mužů spěchaly za ním, všichni se hnali s takovou zuřivostí, že ji to naplnilo pýchou.

Následovala, tasila svůj meč a šplhala po ohromných balvanech, které měla před sebou, byla připravená bojovat po jeho boku. Jak se vyškrábala na vrchol, zastavila se, byla z toho výhledu užaslá: tisíce pandesianských vojáků ve žlutém a modrém brnění zaplnily pláže a zaútočily na haldu suti. Tito muži byli dobře trénovaní, dobře ozbrojení a odpočatí – na rozdíl od otcových mužů, kterých bylo několik stovek, měli obyčejné zbraně a všichni už byli zranění.

Věděla, že to bude krveprolití.

A přesto se její otec neotočil. Nikdy na něj nebyla pyšnější. Stál zde tak pyšný, jeho muži stáli kolem něj, všichni byli připravení setkat se s nepřítelem, dokonce i když to znamenalo jistou smrt. Pro ni to znamenalo ztělesnění chrabrosti.

Jak tam stála, ještě předtím, než sestoupil dolů, se její otec otočil a podíval se na Dierdru s takovou láskou v očích. V jeho očích bylo rozloučení, jako by věděl, že ji nikdy znovu neuvidí. Dierdra byla zmatená – v ruce měla meč a připravovala se s ním

zaútočit. Proč by se s ní nyní loučil?

Najednou pocítila, jak ji zezadu uchopily pevné ruce, cítila, jak ji zatáhly zpět a otočila se a uviděla dva z otcových důvěryhodných vůdců, kteří se jí chopili. Skupina jeho mužů vzala také zbylé tři dívky a Marca a jeho přátele. Vzpouzela se a protestovala, ale bylo to k ničemu.

“Nechte mě jít!” křičela.

Její protesty ignorovali, zatímco ji táhli pryč, bylo jasné, že jim to otec nařídil. Ještě naposledy zahlédla svého otce ještě předtím, než ji jeho muži odvedli po okraji suti za mocného válečného pokřiku.

“Otče!” vykřikla.

Cítila se rozpolcená. V momentě, kdy skutečně obdivovala svého otce, kterého znovu milovala, od něj byla odvedená. Tolik s ním chtěla být. Ale už byl pryč.

Dierdra se ocitla vhozená na malou loď a muži okamžitě začali pádlovat kanálem, pryč od moře. Loď znovu a znovu zatáčela, protínala kanály, směřovala k tajnému otvoru v jedné ze zdí. Před nimi se tyčila nízká kamenná klenba a Dierdra okamžitě rozpoznala, kam jedou: do podzemní řeky. Byl to divoký proud na druhé straně té zdi a odvede je daleko od města. Vypluje několik mil odtud, v bezpečí krajiny.

Všechny dívky se otočily a podívaly se na ni, jako by přemýšlely, co mají udělat. Dierdra se rozhodla okamžitě. Předstírala, že se plánu podvolila, aby všechny zůstaly. Chtěla, aby všechny uprchly a byly vysvobozené z tohoto místa.

Dierdra čekala do posledního okamžiku těsně předtím, než vpluli, vyskočila z lodi a ocitla se ve vodách kanálu. K jejímu překvapení si jí Marco všiml a také vyskočil. Tak zůstali plavat v kanálu jen oni dva.

“Dierdro!” zakřičeli otcovi muži.

Otočili se, aby ji chytili – ale bylo příliš pozdě. Načasovala to perfektně a všichni byli už zachyceni silnými proudy a jejich loď odplouvala pryč.

Dierdra a Marco se otočili a rychle plavali k opuštěné lodi a vylezli do ní. Seděli tam, kapalo z nich a hleděli jeden na druhého, oba ztěžka dýchali a byli vyčerpaní.

Dierdra se otočila a podívala se zpět, odkud přišli, do srdce Uru, kde opustila svého otce. Tam půjde, tam a nikam jinam, i kdyby to mělo znamenat její smrt.

KAPITOLA TŘETÍ

Merk stál u vchodu ukryté komnaty na horním patře Věže Ur, Pult, zrádce, ležel mrtev u jeho nohou, a Merk se díval na zářící světlo. Dveře byly dokořán, nemohl uvěřit tomu, co viděl.

Zde byla, posvátná komnata na nejvíce chráněném poschodí, ten jediný pokoj, přichystaný k ochraně Ohňového meče. Do dveří byly vyřezány znaky meče a kamenné zdi je měly také vytesané. Byla to tato místnost, do které se chtěl zrádce dostat, aby ukradl nejposvátnější relikvii království. Kdyby ho Merk nechtyl a nezabil ho, kdo ví, kde by Meč byl nyní?

Jak se Merk díval do místnosti s kamennými, hladkými zdmi, ve tvaru kruhu, jak hleděl do zářícího světla, začínal uprostřed rozpoznávat zlatou platformu, pod kterou byla hořící pochodeň, nad ní ocelová kolébka, byla připravená k uložení Meče. A přesto, jak se díval, nemohl porozumět tomu, co vidí.

Kolébka byla prázdná.

Zamrkal a snažil se to pochopit. To zloděj již Meč ukradl? Ne, ten muž ležel mrtev u jeho nohou. To mohlo znamenat jedinou věc.

Tato věž, posvátná Věž Ur, byla jen návnada. To všechno – ta místnost, ta věž – všechno byla návnada. Ohňový meč tu nebyl uložen. Nikdy zde nebyl uložen.

Když ne, tak kde byl?

Merk tam stál zhrozený, příliš ztuhlý na to, aby se pohnul.

Vzpomněl si na všechny legendy o Ohňovém meči. Vzpomněl si na dvě věže, Věž Ur v severozápadním rohu království, a Věž Kos v jihovýchodním, každá z nich byla umístěna na prolilehlém konci království, každá byla protiváhou té druhé. Věděla, že jen jedna z nich ukrývá Meč. A přesto si Merk vždy myslel, že to je tato věž, že je Věž Ur tou jedinou. Každý v království si to myslel; každý se vydával na pouť pouze k této věži a samotné legendy vždy naznačovaly, že Ur je tím místem. Nakonec Ur byl na pevnině, blíže k hlavnímu městu, blíže k velkému a prastarému městu – zatímco Kos byl na druhém konci Ďáblova Prstu, vzdálené lokalitě, která neměla žádný význam a byla od všeho daleko.

Musel to být Kos.

Merk tam stál v šoku a pomalu mu to začalo docházet: byl jediný v království kdo zná skutečné umístění Meče. Merk nevěděl, jaká tajemství, jaké poklady skrývá tato Věž Ur, pokud nějaké má, ale s jistotou věděl, že neskrývá Ohnivý meč. Cítil se zklamaný. Dozvěděl se něco, co se neměl dozvědět: že on i všichni vojáci zde nehlídají nic. Byla to znalost, kterou Hlídači nemají mít – samozřejmě, že by to oslabilo jejich morálku. Nakonec, kdo by chtěl hlídat prázdnou věž?

Nyní, když Merk znal pravdu, cítil uvnitř žhnoucí touhu z tohoto místa utéci, nasměrovat si to do Kosu a chránit Meč. Nakonec, proč zde zůstat a chránit prázdné zdi?

Merk byl jednoduchý muž a nenáviděl ze všeho nejvíce hádanky, a toto všechno mu způsobovalo bolehlav, vyvstávaly

další otázky, na které neměl odpověď. Kdo další o tom může vědět? Merk přemýšlel. Hlídači? Jistě to někteří museli vědět. Jestli to věděli, jak mohli být disciplinovaní na to, aby zde trávili své dny a hlídali návnadu? Byla to vše součást získávání zkušeností? Součást jejich posvátné služby?

Nyní, když to věděl, co má udělat? Jistě nemohl nic říci ostatním. To by je demoralizovalo. Možná by mu ani nevěřili, mysleli by si, že ukradl Meč.

A co by měl nyní dělat s tímto mrtvým tělem jeho zrádce? A jestli se tento zrádce snažil ukrást Meč, zkusí to ještě někdo jiný? Byl zrádce sám? Proč by ho stejně chtěl ukrást? Kam by ho odnesl?

Jak tam stál a snažil se na to přijít, najednou mu vstaly vlasy, jak se hlasitě rozezněly zvony, které byly jen stopu nad jeho hlavou, zněly, jako by byly přímo v této místnosti. Zněly tak naléhavě, nechápal, odkud to přichází – dokud si neuvědomil, že zvonková věž na střeše je asi jen stopu od jeho hlavy. Místnost se zatřásla nepřetržitým zvoněním a on se nemohl soustředit. Nakonec jejich naléhavost naznačovala, že to je válečné vyzvánění.

Ze všech rohů věže se najednou ozval ruch. Merk zaslechl vzdálený povyk, jako by všichni uvnitř spěchali. Chtěl vědět, co se děje; mohl se ke svému přemýšlení vrátit později.

Merk táhl tělo z cesty, zabouchl dveře a utíkal z místnosti. Spěchal do sálu a viděl tucet bojovníků, kteří spěchali po schodech nahoru, všichni měli v ruce meče. Nejprve přemýšlel,

jestli nejdou pro něj, ale potom se podíval vzhůru a viděl více mužů, kteří spěchali po schodech nahoru a uvědomil si, že všichni míří na střechu.

Merk se k nim přidal, spěchal nahoru po schodech, vyběhl na střechu mezi ohlušujícím duněním zvonů. Přispěchal na okraj věže a rozhlédl se – a byl udiven hned jak to udělal. Jeho srdce se rozbušilo, když v dáli viděl Moře Smutku, zakryté černí, milión lodí směřovalo na město Ur. Flotila ale nevypadala, že směřuje na Věž Ur, která byla asi den cesty na sever od města, takže když nehrozilo bezprostřední nebezpečí, Merk přemýšlel, proč zvony bušily tak naléhavě.

Potom uviděl bojovníky, jak se podívali opačným směrem. Potom se také otočil a uviděl to: z lesů se vynořila skupina skřítků. Za nimi následovali další skřítkové.

A další.

Zaznělo hlasité šustění, po něm následoval výkřik a najednou z lesa vyběhla stovka skřítků, kteří ječeli, útočili, halapartny měli vysoko, v očích krev. Jejich vůdce byl před nimi, skřítek známý jako Vesuvius, groteskní bestie, která nesla dvě halapartny, jeho obličej byl pokryt krví. Všichni směřovali na věž.

Merk si okamžitě uvědomil, že to není žádný obyčejný útok skřítků. Zdálo se, jako by se sem prodral celý národ Mardy. Jak se dostali přes Plameny? přemýšlel. Všichni sem přišli, aby hledali Meč, chtěli snížit Plameny. Merk si pomyslel, jak ironické, protože Meč tu není.

Merk si uvědomil, že věž nevydrží nátlak takového útoku.

Bude po ní.

Merk se zděsil, připravoval se na poslední boj svého života, zatímco byl obklíčen. Všude kolem něj bojovníci třímali své meče, dívali se dolů v panice.

“MUŽI!” vykřikl Vicor, Merkův vůdce. “ZAUJMĚTE POZICE!”

Bojovníci zaujali pozice po celé délce cimbuří a Merk se k nim okamžitě přidal, přispěchal na okraj, uchopil šíp a toulec, stejně jako ostatní kolem něj, zamířil a vystřelil.

Merk byl potěšen, když viděl, jak se jeden jeho šíp zabodl do skřítkovy hrudi; a přesto, k jeho překvapení, bestie pokračovala v běhu, dokonce i se šípem, který mu pronikl zády ven. Merk na něj znovu vystřelil, trefil se šípem do skřítkova krku – ale ten stále, k jeho překvapení, pokračoval v běhu. Vystřelil potřetí, zasáhl skřítko do hlavy a tentokrát skřítek padl k zemi.

Merk si rychle uvědomil, že tito skřítkci nejsou jen tak obyčejní soupeři a nepadnou tak snadno, jako lidé. Jejich naděje vypadala ještě bíději. Vystřelil znovu a znovu, zasáhl tolik skřítků, kolik jen mohl. Šípy pršely od všech vojáků kolem, až nebe zčernalo, skřítkci zavrávali a padali, zablokovali cestu ostatním.

Ale příliš mnoho se jich dostalo dál. Brzy se dostali k tlustým zdem věže, pozvedli halapartny a zabušili jimi do zlatých dveří, pokusili se je rozbourat. Merk cítil pod nohama vibrace, až z toho znervózněl.

Cinkání kovu zaznělo vzduchem, zatímco národ skřítků bušil vytrvale do dveří. Merkovi se ulevilo, že dveře drží. Dokonce i se

stovkou skřítků, kteří do nich bušili, se dveře, jakoby zázrakem, dokonce ani neohly, ani nepromáčkly.

“BALVANY!” vykřikl Vicor.

Merk viděl, jak ostatní vojáci přispěchali k haldě balvanů, připravené na okraji, a přidali se k nim, zatímco se všichni natáhli a jeden vyzvedli. Společně s deseti dalšími vojáky jej dokázal zvednout a přivalit ho k okraji stěny. Merk se napínal a bručel snahou, vyzvedl ho vši svou silou a potom ho všichni přetlačili přes okraj s mocným výkřikem.

Merk se naklonil s ostatními a pozoroval, jak balvan padal a svištěl vzduchem.

Skřítkci dole se podívali vzhůru – ale bylo příliš pozdě. Zamáčkl jich několik do země, až z nich zbyla jen placka a zůstal jen ohromný kráter v zemi, vedle zdi věže. Merk pomohl ostatním vojákům, zatímco vyzdvihli balvany přes okraj na všech stranách věže, zabili stovky skřítků, země se třásla explozemi.

A přesto přicházeli, vybíhali z lesa, byl to nekonečný příliv skřítků. Merk viděl, že jim došly balvany; také jim došly šípy a skřítky to ani nezpomalilo.

Merk najednou pocítil, jak mu něco prosvištělo kolem ucha, otočil se a viděl, jak kolem proletělo kopí. Podíval se překvapeně dolů a viděl, jak se skřítkové chopili kopí a vrhají je na cimbuří. Byl překvapen; neměl ponětí, že mají sílu dohodit tak daleko.

Vesuvius je vedl, pozvedl zlaté kopí a hodil ho vysoko, přímo vzhůru, a Merk s hrůzou sledoval, jak se kopí dostalo na vrchol věže a jen tak tak ho minulo, zatímco se sehnul. Zaslechl

zabručení a otočil se a viděl ostatní vojáky, kteří neměli štěstí. Několik z nich leželo na zádech a byli probodnuti kopím, krev jim tekla z úst.

Co bylo ještě horší, zaznělo zadunění a najednou se z lesa vyvalilo železné beranidlo, vezené na vozíku s dřevěnými koly. Dav skřítků se oddělil, zatímco se beranidlo přibližovalo, vedeno Vesuviem, přímo ke dveřím.

“KOPÍ!” vykřikl Vicor.

Merk přispěchal s ostatními ke kupě kopí, když se jednoho chopil, věděl, že to je jejich poslední příležitost obrany. Myslel si, že si je pošetrí do momentu, než se skřítkci dostanou do věže, jako poslední záchranu, ale bylo jasné, že je to zoufalé. Uchopil jednoho, zamířil a vrhl jím, mířil na Vesuvia.

Ale Vesuvius byl rychlejší, než vypadal a na poslední chvíli se shýbl. Merkovo kopí se místo toho zabodlo jinému skřítkovi do stehna, ten padl a zpomalil příchod beranidla. Ostatní vojáci jimi vrhli a kopí létala, zabila skřítky a zastavila postup beranidla.

A přesto hned, jak skřítkci padli, stovka dalších se jich vynořila z lesa a nahradila je. Brzy se beranidlo dalo znovu do pohybu. Bylo jich tam prostě příliš mnoho – a všichni byli nahraditelní. To nebyl způsob, jakým bojovali lidé. Byl to národ nestvůr.

Merk se natáhl pro další kopí, které chtěl hodit a byl zděšen, když už tam žádné nenašel. V tentýž okamžik se beranidlo dostalo ke dveřím věže, několik skřítků položilo prkna přes kráter a vytvořilo most.

“KUPŘEDU!” zakřičel Vesuvius zespodu, jeho hlas byl

hluboký a drsný.

Skupina skřítků zaútočila a zatlačila beranidlo kupředu. Za okamžik narazilo do dveří takovou silou, že Merk cítil vibrace až nahoře. Třes mu projel kotníky, až ho to bolelo na kost.

Přišlo to znovu a znovu a znovu, věž se trásla, až on i ostatní zavrávali. Přistál na všech čtyřech na těle jiného Hlídače a viděl, že ten je již mrtev.

Merk uslyšel zapískání, pocítil závan větru a horka a podíval se vzhůru, nerozuměl tomu, co vidí: nad hlavou mu přeletěl ohnivý balvan. Exploze zazněly všude kolem něj, zatímco na vrcholu věže přistály žhnoucí balvany. Merk se přikrčil a podíval se přes okraj a viděl tučet katapultů, kterými zespodu stříleli a mířili na střechu věže. Všude kolem něj umírali jeho muži.

Další žhnoucí balvan přistál u Merka a zabil dva Hlídače vedle něj, muže, které měl rád, a jak se plameny rozšířily, cítil je blízko zad. Merk se rozhlédl a viděl, že téměř všichni muži kolem něj jsou mrtví a věděl, že tady nahoře nemá nic dalšího na práci, kromě čekání na smrt.

Merk si uvědomil, že to je nyní nebo nikdy. Takto on nepadne, skrytý na věži, čekající na smrt. Padne statečně, beze strachu, bude se dívat nepříteli do tváře s dýkou v ruce, tváří v tvář a zabije co nejvíce stvůr, co jen bude moci.

Merk mocně vykřikl, natáhl se pro provaz, připevněný k věži a skočil přes okraj. Klouzal plnou rychlostí a směřoval k národu skřítků pod sebou, byl připraven setkat se se svým osudem.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Kyra zamrkala, jak pohlédla vzhůru k nebi, nad hlavou se jí točil celý svět. Byla to ta nejkrásnější obloha, jakou kdy viděla, tmavě fialová, s jemnými bílými obláčky, které se jí vznášely nad hlavou, nebe zářilo nejasným slunečním svitem. Cítila, jak se pohybuje a slyšela kolem sebe jemné šplouchání vody. Nikdy nepocítila tak hluboký pocit míru.

Kyra ležela na zádech a podívala se kolem, byla překvapená, když viděla, že pluje uprostřed velkého moře na dřevěném raftu, daleko od pevniny. Ohromné kolébativé vlny zvedaly její raft nahoru a dolů. Cítila se, jako by plula na horizont, do dalšího světa, dalšího života. Na místo plné míru. Poprvé v životě už nepřemýšlela nad světem; cítila se zahalena do sevření vesmíru, jako by už konečně mohla přestat dávat pozor a bylo pečováno o ni, byla chráněna od všeho zlého.

Kyra cítila, že na lodi není sama, posadila se a byla překvapená, když viděla, že tam sedí žena. Žena měla na sobě bílý oděv, byla zahalena světlem, měla dlouhé zlaté vlasy a zářející modré oči. Byla to ta nejkrásnější žena, jakou kdy Kyra viděla.

Kyra byla šokována, protože si byla jistá, že je to její matka.

“Kyro, má lásko,” řekla žena.

Žena se na ni usmála tak sladkým úsměvem, že to napravilo Kyřinu duši a Kyra se na ni podívala a pocítila ještě hlubší mír,

než předtím. Ten hlas jí prostupoval a cítila se na tomto světě plná míru.

“Matko,” odpověděla.

Její matka natáhla ruku, byla téměř průsvitná, a Kyra se natáhla a uchopila ji. Dotyk její kůže byl uchvacující, a jak ji Kyra držela, cítila, jako by se jí uzdravila část její duše.

“Pozorovala jsem tě,” řekla. “A jsem na tebe pyšná. Ještě pyšnější, než si dokážeš představit.”

Kyra se snažila se soustředit, ale jak pocítila teplo ze sevření její matky, cítila, jako by odcházela z tohoto světa.

“Umírám, matko?”

Její matka se na ni podívala zářivýma očima a ještě pevněji sevřela její ruku.

“Přišel tvůj čas, Kyro,” řekla. “Tvá kuráž změnila tvůj osud. Tvá kuráž – a má láska.”

Kyra zmateně zamrkala.

“Cožpak nyní nebudeme spolu?”

Její matka se na ni usmála a Kyra cítila, jak ji její matka pomalu pouští a odplouvá pryč. Kyra pocítila nával strachu, protože věděla, že její matka odejde a bude navždy pryč. Kyra se jí snažila udržet, ale ona pustila její ruku a místo toho položila dlaň Kyře na břicho. Kyra pocítila teplo a lásku, která jí začala proudit a hojit ji. Pomalu cítila, jak se uzdravuje.

“Já tě nenechám zemřít,” odpověděla její matka. “Má láska k tobě je silnější, než osud.”

Její matka najednou zmizela.

Na jejím místě stál krásný chlapec a hleděl na ni zářivýma očima, měl dlouhé, rovné vlasy a uchvátil ji. V jeho pohledu cítila lásku.

“Já tě také nenechám zemřít, Kyro,” zopakoval.

Naklonil se, položil dlaň na její břicho, na stejné místo, jako její matka, a ona pocítila ještě intenzivnější horko, které jí začalo proudit tělem. Uviděla bílé světlo a cítila, jak jí proudí teplo, cítila, jak znovu ožívá, nemohla ani dýchat.

“Kdo jsi?” zeptala se, její hlas nebyl nic než šepot.

Topila se v horku a ve světle, nemohla si pomoci, musela zavřít oči.

Kdo jsi? ozývalo se jí v hlavě.

Kyra pomalu otevřela oči, pocítila intenzivní vlnu míru a klidu. Podívala se kolem sebe, čekala, že bude stále na oceánu a uvidí vodu a nebe.

Místo toho uslyšela všudypřítomné cvrlikání hmyzu. Zmateně se otočila a zjistila, že je v lese. Ležela na mýtině a cítila, jak jí břichem prostupuje intenzivní horko v místě, kam byla bodnuta a podívala se dolů a uviděla tam ruku. Byla to krásná, bledá ruka, která se dotýkala jejího břicha, jako v jejím snu. Hlava se jí točila, podívala se vzhůru a uviděla ty krásné šedé oči, které na ni hleděly tak intenzivně, zdálo se, jako by zářily.

Kyle.

Klekl si vedle ní, jednu ruku jí dal na čelo a jak se jí dotkl, Kyra pomalu cítila, jak se její zranění hojí, pomalu cítila, jak se vrací zpět do tohoto světa, jako by ji sem lákal. Opravdu spatřila

svou matku? Bylo to skutečné? Cítila se, jako by měla zemřít a přesto se její osud nějakým způsobem změnil. Bylo to, jako by její matka zakročila. A Kyle. Jejich láska ji vrátila zpět. Ta, a jak její matka řekla, její vlastní kuráž.

Kyra si olízla rty, byla příliš slabá na to, aby se posadila. Chtěla poděkovat Kylovi, ale v krku měla příliš vyprahlo a slova nechtěla ven.

“Ššš,” řekl, když viděl, jak s tím bojuje, naklonil se a políbil ji na čelo.

“Zemřela jsem?” podařilo se jí konečně zeptat.

Po dlouhém tichu odpověděl, jeho hlas byl jemný, ale silný.

“Vrátila ses zpět,” řekl. “Nenechal bych tě jít.”

Byl to zvláštní pocit; hledět mu do očí, cítila se, jako by ho vždy znala. Natáhla se a uchopila ho za zápěstí, vděčně ho zmáčkla. Tolik mu toho chtěla říci. Chtěla se ho zeptat, proč by kvůli ní riskoval život; proč o ni měl takovou starost; proč by se obětoval, aby ji vrátil zpět. Cítila, že se pro ni velmi obětoval takovým způsobem, který jemu samotnému ublíží.

Ze všeho nejvíce si přála, aby věděl, co právě nyní cítí.

Miluji tě, chtěla říci.

Ale slova nešla ven. Místo toho ji přemohla únava a jak zavřela oči, neměla na výběr a musela se tomu podvolit. Cítila, jak usíná, celý svět se kolem ní prohnal, a ona přemýšlela, jestli znovu umírá. Byla přivedena zpět jen na okamžik? Přišla naposledy zpět, aby se rozloučila s Kylem?

A jak ji nakonec přemohl spánek, mohla přísahat, že uslyšela

posledních pár slov ještě předtím, než navždy odešla:

“Také tě miluji.”

KAPITOLA PÁTÁ

Dráček letěl v bolestném utrpení, každé mávnutí křídly byl boj, snažil se udržet se ve vzduchu. Letěl už celé hodiny, letěl přes escalonskou krajinu, cítil se ztracen a sám v tomto krutém světě, do kterého se narodil. Jeho hlavou probleskly vidiny jeho umírajícího otce, který tam ležel, jeho velké oči se zavíraly, byl ubodán k smrti všemi těmi lidskými vojáky. Jeho otec, kterého nikdy neměl šanci poznat, kromě toho jediného okamžiku velkolepé bitvy; jeho otec, který zemřel, aby ho zachránil.

Dráček prožíval smrt svého otce, jako by to byla jeho vlastní smrt a s každým mávnutím křídly cítil stále větší vinu. Kdyby nebylo něj, jeho otec by právě teď mohl být na živu.

Drak letěl, byl rozerván smutkem a výčitkami svědomí nad tou myšlenkou, že už nikdy nebude mít příležitost poznat svého otce, poděkovat mu za jeho nesobecký, ctnostný čin, za záchranu svého života. Část z něj už také nechtěla žít.

Ale druhá část hořela zlostí, chtěla zoufale zabít ty lidi, pomstít svého otce a zničit zem pod sebou. Nevěděl, kde je, a přesto intuitivně cítil, že byl několik oceánů vzdálený od své domoviny. Instinkt ho hnál zpět domů; a přesto nevěděl, kde je jeho domov.

Dráček letěl bez cíle, tak ztracen v tomto světě, plival plameny na vrcholky stromů, na cokoli, co našel. Brzy mu oheň došel a brzy potom se ocitl, jak s každým mávnutím křídly klesá níž a

níž. Zkusil vystoupat nahoru, ale v panice zjistil, že už nemá tu sílu. Pokusil se vyhnout vrcholku stromu, ale jeho křídla už ho nezvedla a narazil přímo do něj, trpěl ze všech starých zranění, která se nezahojila.

Bolestně se od něj odrazil a pokračoval v letu, jak ztrácel sílu, pomalu ztrácel výšku. Kapala z něj krev a padala dolů jako kapky deště. Byl zesláblý z hladu, ze svých zranění, z tisíce bodnutí kopím, která dostal. Chtěl letět dál a najít něco, co mohl zničit, ale cítil, jak se mu zavírají oči, víčka byla příliš těžká. Cítil, jak pomalu upadá do bezvědomí.

Drak věděl, že umírá. Určitým způsobem to byla úleva; brzy se setká se svým otcem.

Vzbudil ho zvuk šustícího listí a praskání větví a brzy se ocitl, jak naráží do vrcholků stromů a pak konečně otevřel oči. Jeho výhled byl zastřen světem zeleně. Už nebyl schopen se ovládnout, cítil, jak se motá, láme větve, každé prasknutí ho více bolelo.

Konečně se náhle zastavil na vrcholku stromu, uvízl mezi větvemi, příliš slabý, aby se vymanil. Visel tam bez hnutí, příliš ho bolelo, aby se mohl pohnout, každý dech ho bolel víc, než ten další. Byl si jistý, že zde nahoře zemře, uvězněn mezi stromy.

Jedna z větví najednou hlasitě praskla a drak padal dolů. Točil se, zlomil další větve a padal dobrých padesát stop, až konečně padl na zem.

Ležel tam, cítil, jak mu zapraskala žebra, dýchal krev. Pomalu zamával jedním křídlem, ale nic dalšího nemohl udělat.

Jak cítil, že ho opouští životní síla, cítil, jak je to nefér a

předčasné. Věděl, že ho čekal nějaký osud, ale nemohl porozumět tomu, co to bylo. Zdálo se to příliš krátké a kruté, narodit se do tohoto světa jen proto, aby byl svědkem smrti svého otce a pak znovu zemřel. Možná takový byl život: krutý a nefér.

Jak cítil, že se mu nakonec zavřely oči, drakovi se mysl zaplnila poslední myšlenkou: Otče, počkej na mě. Brzy se shledáme.

KAPITOLA ŠESTÁ

Alec stál na palubě, pevně se držel zábradlí lesklé, černé lodi, a sledoval moře, stejně jako několik předchozích dnů. Díval se na přicházející a odcházející ohromné vlny, které zvedaly jejich malou plachetnici a sledoval, jak se pod nimi dělí pěna, zatímco plují na vodě rychlostí, jakou nikdy předtím nezažil. Jejich loď se nakláněla, zatímco plachty byly napnuté větrem, poryvy byly rychlé a stálé. Alec se na to díval svýma řemeslnickýmýma očima, přemýšlel, z čeho je loď vyrobená; bylo jasné, že je vyrobená z neobvyklého, lesklého materiálu, s jakým se nikdy předtím nesetkal, a to jim umožňovalo udržet si rychlost celý den a noc a navigovat tmou mezi pandesianskou flotilou, přes Moře Smutku a na Moře Slz.

Jak Alec vzpomínal, pomyslel, jaká to byla trýznivá cesta, cesta dnem i nocí, plachty nebyly nikdy staženy, dlouhé noci na černém moři byly plné nepřátelských zvuků, praskání lodi a poskakování a plácání exotických stvoření. Vzbudil se víc než jedenkrát a uviděl zářivého hada, který se snažil dostat se na palubu a přihlížel, jak ho muži, se kterými plul, odkopli nohou.

Ze všeho nejtajemnější, a to ještě více, než jakýkoli exotický mořský život, byl Sovos, muž u kormidla. Muž, který Aleca vyhledal v kovárně, a který ho sem přivedl na tuto loď, který ho vezl na nějaké vzdálené místo, Alec byl bláznivý, že tomuto muži věřil. Doposud Sovos alespoň zachránil Alecovi život. Alec si

vzpomněl, jak se ohlížel zpět na město Ur, zatímco byli již daleko na moři, cítil zlost, cítil bezmoc, když byl svědkem toho, jak se pandesiánská flotila blížila. Na horizontu viděl, jak vzduchem letí koule z kanónů, slyšel vzdálené zahřmění, viděl, jak se hroubí budovy, budovy, ve kterých byl on sám ještě před několika hodinami. Snažil se dostat se z lodi a pomoci jim, ale v tu dobu byli už příliš daleko. Trval na tom, aby se Sovos otočil, ale jeho naléhavá žádost nebyla vyslyšena.

Alecovi vyskočily slzy, když pomyslel na své přátele, obzvláště na Marca a Dierdra. Zavřel oči a bezvysledně se snažil tu vzpomínku setřást. Srdce se mu sevřelo, když pomyslel na to, že je všechny zklamal.

Jediná věc, která Aleca držela, která zatřásla jeho skleslostí, byl pocit, že je potřeba jinde, na čemž Sovos trval; že měl nepochybný osud, že ho může využít, aby pomohl zničit Pandesiany někde jinde. Nakonec, jak Sovos řekl, jeho smrt mezi ostatními by nikomu nepomohla. Stále doufal a modlil se, že Marco a Dierdra přežili, a že se stále dokáže vrátit včas, aby se s nimi setkal.

Byl zvědavý, chtěl zjistit, kam míří, Alec zasypal Sovose otázkami, ale ten přesto zůstal tvrdohlavě zticha, dnem i nocí byl u kormidla, zády k Alecovi. Co si Alec vzpomněl, nikdy ani nespál, ani nejedl. Jen tam stál a díval se na moře ve svých vysokých, kožených botách a černém, koženém kabátě, šarlatové hedvábí měl přehozené přes rameno, měl kápi se svým kuriózním znakem. Jeho krátký, hnědý plnovous, zářivě zelené oči, které se

dívaly na vlny, jako by k nim patřily, záhada kolem něj se jen prohlubovala.

Alec pohlédl na neobvyklé Moře Slz, jeho světlou barvu, a pocítil naléhavou potřebu zjistit, kam pluje. Nebyl s to déle vydržet to ticho, otočil se k Sovosovi, zoufalý získat odpovědi.

“Proč já?” zeptal se Alec, narušil ticho, znovu to zkusil a tentokrát byl odhodlaný získat odpověď. “Proč já z celého města? Pro mám já přežít? Mohl jsi zachránit sto lidí, kteří jsou důležitější, než já.”

Alec čekal, ale Sovos zůstal potichu, byl k němu zády a prohlížel si moře.

Alec se rozhodl zkusit to jinak.

“Kam míříme?” zeptal se Alec znovu. “A jak to, že tato loď pluje tak rychle? Z čeho je vyrobena?”

Alec sledoval mužova záda. Uběhlo několik minut.

Konečně muž zatřásl hlavou, byl stále zády.

“Jdeš tam, kam máš jít, kde máš být. Vybral jsem si tě, protože potřebuji tebe a nikoho jiného.”

Alec přemýšlel.

“Potřebuješ mě k čemu?” tlačil na něj Alec.

“Abych zničil Pandesii.”

“Proč já?” zeptal se Alec. “Jak já mohu pomoci?”

“Vše bude jasné, až doplujeme,” odpověděl Sovos.

“Doplujeme kam?” tlačil na něj Alec a byl frustrovaný. “Moji přátelé jsou v Escalonu. Lidé, které miluji. Dívka.”

“To je mi líto,” povzdychl si Sovos, “ale tam už nikdo nezůstal.

Vše, co jsi znal a miloval je to tam.”

Nastalo dlouhé ticho a mezi hvizdem větru se Alec modlil, aby to nebyla pravda – a přesto někde hluboko cítil, že to pravda je. Jak se mohl život změnit tak rychle? přemýšlel.

“A přesto žiješ,” pokračoval Sovos, “a to je velmi vzácný dar. Nepromarni ho. Můžeš mnohým pomoci, když projdeš zkouškou.”

Alec se zamračil.

“Jakou zkouškou?” zeptal se.

Sovos se konečně otočil a pohlédl na něj bodavýma očima.

“Jestli jsi ty ten vyvolený,” řekl, “naše poslání padne na tvá ramena; a jestli ne, nebudeš nám k ničemu.”

Alec se snažil to pochopit.

“Už plujeme několik dnů a zatím jsme nikam nedopluli,” poznamenal Alec. “Jen dál na moře. Už ani nevidím Escalon.”

Muž se ušklíbl.

“A kam si myslíš, že plujeme?” zeptal se.

Alec pokrčil rameny.

“Zdá se, že plujeme severovýchodně. Snad někam směrem k Mardě.”

Alec si rozhořčeně prohlížel horizont.

Sovos konečně odpověděl.

“Tolik se mýlíš, mladíku,” odpověděl. “Tolik se mýlíš.”

Sovos se otočil zpět ke kormidlu, zatímco vítr nabral na síle, loď plula po hladině oceánu. Alec se podíval za něj a byl překvapen, protože spatřil něco na horizontu.

Přispěchal kupředu, plný vzrušení, a chytil se za zábradlí.

V dáli se začala pomalu objevovat pevnina. Zdálo se, jako by se země leskla, jako by byla z diamantů. Alec pozvedl ruku k očím, mžoural, přemýšlel, co to jen může být. Jaký ostrov byl zde, uprostřed ničeho? Namáhal si hlavu, ale nemohl si vzpomenout na žádný kus země, který by byl v mapách. Byla to nějaká země, o které nikdy neslyšel?

“Co je to?” zeptal se Alec rychle a vyhlížel, plný očekávání.

Sovos se otočil a poprvé od setkání s Alecem se doširoka usmál.

“Můj příteli, vítej,” řekl, “na Ztracených ostrovech.”

KAPITOLA SEDMÁ

Aidan stál přivázaný ke kůlu, nemohl se pohnout, zatímco sledoval svého otce, který klečel několik stop před ním, obklopený pandesianskými vojáky. Stáli s pozvednutými meči a drželi je nad jeho hlavou.

“NE!” křičel Aidan.

Snažil se osvobodit, přispěchat a zachránit svého otce, ale ať to jakkoli zkoušel, nepohnul se, provazy se mu zařezávaly do zápěstí a kotníků. Byl přinucen přihlížet, jak tam jeho otec klečí s očima zalitýma slzami, a prosebně na něj hledí.

“Aidane!” zavolal jeho otec a vztáhl k němu ruku.

“Otče!” zakřičel na něj Aidan.

Ostří se přiblížilo a za okamžik byl Aidanův obličej postříkaný krví, když byla hlava jeho otce sřata.

“NE!” křičel Aidan a cítil, jako by v něm zemřel jeho vlastní život, cítil, jak klesá do černé díry.

Aidan se probudil s hrůzou, zalitý chladným potem. Posadil se v temnotě a byl zmatený z toho, kde je.

“Otče!” vykřikl Aidan, který stále napůl spal, hledal ho a cítil, že ho musí co nejdříve zachránit.

Podíval se všude kolem sebe a ucítil něco na obličejích a ve vlasech a všude po celém těle a uvědomil si, že se mu špatně dýchá. Natáhl se a něco lehkého a dlouhého si stáhl z obličejů a uvědomil si, že ležel na kupě sena a byl téměř zaházený. Rychle

ho odhrnul a posadil se.

Byla zde tma, jen mezi latěmi problikávalo světlo z pochodně a on si brzy uvědomil, že leží zpět na voze. Vedle něj zaznělo zašustění a on se podíval a s úlevou viděl, že to je Bílý. Ohromný pes vyskočil na vůz vedle něj a olízal mu tvář, zatímco Aidan ho objímal.

Aidan ztěžka dýchal, byl stále překvapený ze svého snu. Zdál se až příliš skutečný. Byl jeho otec skutečně zabit? Snažil se vzpomenout si na okamžik, kdy ho viděl naposledy na královském nádvoří, obklíčeného. Vzpomněl si, že se snažil pomoci a potom byl odnášen Motleyem za temné noci. Vzpomněl si, jak ho Motley dává na tento vůz, jak jedou zadními uličkami Androsu a snaží se dostat pryč.

To vysvětluje ten vůz. Ale kam jeli? Kam ho Motley odvezl? Otevřely se dveře a tmavý pokoj osvětlil pramen světla z pochodně. Aidan konečně viděl, kde je: v malém, kamenném pokoji s nízkým a klenutým stropem, který vypadal jako malá chalupa nebo taverna. Podíval se vzhůru a uviděl, jak ve dveřích stojí Motley a je orámovaný světlem z pochodně.

“Když budeš takhle křičet, Pandesiané nás najdou,” varoval ho Motley.

Motley se otočil a vyšel ven, vrátil se do dobře osvětleného pokoje v dálce a Aidan rychle seskočil z vozu a následoval ho, Bílý byl po jeho boku. Jak Aidan vstoupil do jasného pokoje, Motley za ním rychle zavřel tlusté, dubové dveře s zavřel je na několik západů.

Aidan se rozhlédl, oči si zvykaly na světlo, a rozeznal známé obličeje: Motleyho přátele. Herce. Všechny ty baviče na cestách. Všichni byli zde, všichni se schovávali, zabeďnění v této kamenné hospodě bez oken. Všechny obličeje, jednou tak radostné, byly nyní chmurné a vážné.

“Pandesiané jsou všude,” řekl Motley Aidanovi. “Mluv potichu.”

Aidan se zastyděl, ani si neuvědomil, že křičel.

“Omlouvám se,” řekl. “Měl jsem noční můru.”

“Všichni máme noční můry,” odpověděl Motley.

“Právě jednu prožíváme,” dodal jiný herec s rozmrzelým obličejem.

“Kde jsme?” zeptal se Aidan a podíval se kolem zmateně.

“V taverně,” odpověděl Motley, “v nejzažším rohu Androsu. Stále jsme v hlavním městě a schováváme se. Pandesiané hlídají venku. Už několikrát prošli kolem, ale nešli dovnitř – a nepřijdou, pokud zůstaneš potichu. Jsme zde v bezpečí.”

“Alespoň nyní,” řekl jeden z jeho přátel skepticky.

Aidan pocítil nutkání pomoci svému otci a snažil se rozpomenout se.

“Můj otec,” řekl. “Je...mrtvý?”

Motley zatřásl hlavou.

“Nevím. Zajali ho. To bylo naposledy, kdy jsem ho viděl.”

Aidan pocítil nával vzteku.

“Ty jsi mě odnesl pryč!” řekl rozhořčeně. “To jsi neměl dělat. Pomohl bych mu!”

Motley si třel bradu.

“A jak bys to udělal?”

Aidan pokrčil rameny a namáhal si hlavu.

“Já nevím,” odpověděl. “Nějak.”

Motley pokýval.

“Zkusil bys to,” souhlasil. “A teď bys byl také mrtvý.”

“Takže je mrtev?” zeptal se Aidan a cítil, jak mu škublo v srdci.

Motley pokrčil rameny.

“Ne, když jsme odešli,” řekl Motley. “Já jen nevím, jak. V tomto městě už nemáme žádné přátele, žádné zvědy – bylo převzato Pandesiany. Všichni muži tvého otce jsou zajati. Obávám se, že jsme napospas Pandesianům.”

Aidan začal pěsti, myslel na svého otce, jak tvrdne v cele.

“Musím ho zachránit,” prohlásil Aidan, plný pocitu poslání. “Nemohu dovolit, aby tam jen tak seděl. Musím hned odtud.”

Aidan vyskočil a spěchal ke dveřím a začal je otevírat, když se objevil Motley, postavil se nad něj a nohou zapřel dveře, než se otevřely.

“Jestli teď půjdeš,” řekl Motley, “všechny nás zabijí.”

Aidan se podíval na Motleyho, poprvé na jeho tváři spatřil vážný výraz, věděl, že má pravdu. Nově k němu pocítil vděčnost a respekt; nakonec mu vlastně zachránil život. Aidan za to bude vždycky vděčný. A přesto zároveň cítil spalující touhu zachránit svého otce a věděl, že každá vteřina je drahá.

“Řekl jsi, že existuje ještě jiný způsob,” řekl Aidan a

rozpomněl se. “Že je ještě jiný způsob, jak ho zachránit.”

Motley pokýval hlavou.

“Řekl,” přiznal Motley.

“Tak to byla jen prázdná slova?” zeptal se Aidan.

Motley si povzdychl.

“Co navrhuješ?” zeptal se popuzeně. “Tvůj otec sedí uprostřed hlavního města, v královském žaláři, strážěn celou pandesianskou armádou. Máme jen tak přijít a zaťukat na dveře?”

Aidan tam stál, snažil se něco vymyslet. Věděl, že to je těžký úkol.

“Je někdo, kdo nám může pomoci?” zeptal se Aidan.

“Kdo?” zavolal jeden z herců. “Všichni muži, kteří jsou loajální tvému otci, byli spolu s ním uvězněni.”

“Ne všichni,” odpověděl Aidan. “Jistě tam nebyli všichni jeho muži. Co třeba váleční vůdci, kteří jsou mu loajální a jsou mimo hlavní město?”

“Možná.” Motley pokrčil rameny. “Ale kde jsou nyní?”

Aidan zuřil, byl zoufalý, prožíval uvěznění svého otce, jako by bylo jeho vlastní.

“Nemůžeme tu jen tak sedět a nedělat nic,” prohlásil Aidan. “Jestli mi nepomůžete, půjdu sám. Je mi jedno, jestli zemřu. Nemohu tu jen tak sedět, zatímco je můj otec ve vězení. A mí bratři...” řekl Aidan, pak si vzpomněl a začal plakat, byl přemožen emocemi, když si vzpomněl, že oba jeho bratři jsou mrtví.

“Teď už nemám nikoho,” řekl.

Potom zatřásl hlavou. Vzpomněl si na svou sestru, Kyru, a vši silou se modlil, aby byla v bezpečí. Nakonec mu nyní zbyla jenom ona.

Jak Aidan plakal, styděl se, Bílý k němu přišel a položil si hlavu na jeho nohu. Uslyšel, jak těžké kroky přešly po skřípavé, dřevěné podlaze a pocítil těžkou, masitou dlaň na svém rameni.

Pohlédl vzhůru a viděl, jak se na něj Motley soucitně dívá.

“Nemáš pravdu,” řekl Motley. “Máš nás. My jsme nyní tvá rodina.”

Motley se otočil a ukázal po místnosti a Aidan se rozhlédl a viděl všechny herce a baviče, kteří se na něj upřímně dívali, tucet soucitných očí, které souhlasně pokyvovaly. Uvědomil si, že i když nejsou bojovníky, jsou to lidé s dobrým srdcem. Pocítil k nim novou úctu.

“Děkuji,” řekl Aidan. “Ale vy jste všichni herci. Já potřebuji bojovníky. Vy mi nemůžete pomoci dostat zpět mého otce.”

Motleymu se najednou v očích ukázalo něco, jako by měl nápad a zešíroka se usmál.

“Jak se mylíš, mladý Aidane,” odpověděl.

Aidan viděl, jak Motleymu září oči a věděl, že na něco myslí.

“Bojovníci mají jistou dovednost,” řekl Motley, “ale baviči mají vlastní dovednosti. Bojovníci vyhrávají silou – ale baviči mohou vyhrát jinými způsoby, způsoby, které jsou ještě mocnější.”

“Nerozumím,” řekl zmateně Aidan. “Nemůžete dostat mého

otce z jeho cely zábavou.”

Motley se nahlas zasmál.

“No, vlastně,” odpověděl, “myslím, že můžeme.”

Aidan se na něj zmateně podíval.

“Co máš na mysli?” zeptal se.

Motley si třel bradu, oči mu těkaly, bylo jasné, že kuje plán.

“Bojovníci se nyní nemohou volně pohybovat městem – nebo se přiblížit centru města. Ale baviči nemají žádná omezení.”

Aidan byl zmatený.

“Proč by Pandesiané svolili, aby baviči vstoupili do centra hlavního města?” zeptal se Aidan.

Motley se usmál a zatřásl hlavou.

“Stále nevíš, jak svět funguje, chlapče,” odpověděl Motley. “Bojovníci se mohou vždy pohybovat omezeně, v určitých místech, v určitou dobu. Ale baviči – ti mohou všude a vždy. Všichni se chtějí bavit, Pandesiané stejně jako Escalonité. Nakonec, znuděný voják je nebezpečný voják na obou stranách království a pořádek musí být udržován. Zábava byla vždycky klíčem k udržení spokojených oddílů a k řízení armády.”

Motley se usmál.

“Vidíš, mladý Aidane,” řekl, “nejsou to vůdci, kteří mají moc nad svými armádami, ale my. Bezvýznamní, staří baviči. Třída, kterou tak opovrhuješ. My povstaneme nad bitvami a protněme řady nepřitele. Nikomu nezáleží ta tom, jaké brnění mám na sobě – jen jim záleží na tom, jak dobré jsou mé příběhy. A já mám dobré příběhy, chlapče, lepší, než čekáš.”

Motley se otočil do místnosti a zahřměl:

“Zahrajeme hru! Všichni společně!”

Všichni herci v místnosti najednou radostně vykřikli, rozzáření povstali na nohy, naděje se jim vrátila do očí.

“Budeme hrát přímo v centru hlavního města! Bude to ta nejlepší zábava, jakou Pandesiané kdy zažili! A zároveň také největší rozptýlení. Až nastane ten správný čas, až bude město v našich rukou, uchváčeno naší přítomností, budeme jednat. A najdeme způsob, jak osvobodit tvého otce.”

Muži jásali a Aidan poprvé cítil, jak mu chřadne srdce, cítil se optimisticky.

“Opravdu si myslíš, že to bude fungovat?” zeptal se Aidan.

Motley se usmál.

“Můj chlapče,” řekl, “už se staly bláznivější věci.”

KAPITOLA OSMÁ

Duncan se snažil vymazat myšlenku na bolesti, jak usínal a znovu se budil, opíral se o kamennou zeď, pouta se mu zařezávala do zápěstí a kotníků a nemohl kvůli nim usnout. Strašně se chtěl napít. V krku měl vyprahlo, nemohl polknout, každý dech ho bolel. Nemohl si vzpomenout, kolik dnů uběhlo od doby, kdy se napil a cítil se tak zesláblý hladem, že se nemohl ani hýbat. Věděl, že tu chátrá a že jestli pro něj brzy nepřijde kat, dostane ho jistě hlad.

Duncan upadal už několik dnů do bezvědomí a opět se z něj probouzel, byl přemožen bolestí, která se stávala jeho součástí. Měl vidiny ze svého mládí, z dob, které strávil na polích, na hřišti a na bitevních polích. Vzpomínal na své první bitvy, dny, které jsou ty tam, kdy byl Escalon svobodný a prospíval. Ale vzpomínky byly vždy narušeny tvářemi jeho dvou mrtvých chlapců, které se před ním objevovaly a pronásledovaly ho. Byl bolestí rozerván a třásl hlavou, neúspěšně se snažil se toho všeho zbavit.

Duncan pomyslel na svého zbývajícího syna, Aidana, a zoufale doufal, že je v bezpečí Volisu, že se k němu Pandesiané ještě nedostali. Jeho mysl se potom obrátila na Kyru. Vzpomněl si na ni jako na mladou dívku, vzpomněl si na pýchu, kterou vždy pociťoval, když ji vychovával. Vzpomněl si na její cestu přes Escalon a přemýšlel, jestli se dostala do Uru, jestli se setkala

se svým strýcem, jestli byla nyní v bezpečí. Byla jeho součástí, jedinou součástí, na které nyní záleželo a její bezpečí bylo pro něj důležitější, než zůstat na živu. Uvidí ji ještě někdy? přemýšlel. Toužil po tom ji znovu vidět, a přesto také chtěl, aby zůstala daleko odtud, v bezpečí od toho všeho.

Dveře cely se rozletěly, Duncan pohlédl zmateně vzhůru a díval se do tmy. V temnotě připochoďovaly boty a jak poslouchal chůzi, Duncan rozpoznával, že to nejsou Enisovy boty. V temnotě jeho schopnost naslouchat ještě zesílila.

Jak se voják přiblížil, Duncanovi došlo, že přišel, aby ho týral nebo zabil. Duncan byl připraven. Mohou mu dělat cokoli se jim zachce – už je uvnitř mrtev.

Duncan otevřel oči, i když byly těžké, pohlédl vzhůru se zbývajících důstojností, kterou ještě měl, chtěl vidět, kdo přišel. Byl překvapen, když viděl, že to je obličej muže, kterého ze všech nejvíce nenáviděl: Banta z Barrisu. Zrádce. Muže, který zabil jeho dva syny.

Duncan se zlostně mračil, zatímco Bant přistoupil blíže, na obličej měl spokojený úšklebek, poklekl před ním. Přemýšlel, co tu tato stvůra může chtít.

“Teď už nejsi tak mocný, že ano, Duncane?” zeptal se Bant, který od něj byl ani ne stopu daleko. Stál tam s rukama v bok, menší, podsaditý, s úzkými rty, těkavými očima a podobeným obličejem.

Duncan se pokusil na něj zaútočit, chtěl ho roztrhnout vejprůl – ale jeho řetězy mu to nedovolily.

“Za mé chlapce zaplatíš,” řekl Duncan, dusil se, v krku měl tak sucho, že nemohl ani promluvit tou záští.

Bant se smál krátkým a hrubým smíchem.

“Opravdu?” zlobil ho. “Tady dole vydechneš svým posledním dechem. Zabil jsem tvé syny a mohu zabít i tebe, když budu chtít. Nyní za mnou stojí Pandesie poté, co jsem jim prokázal svou loajalitu. Ale nezabiji tě. To by bylo příliš milosrdné. Bude lepší, když sám zemřeš.”

Duncan pocítil, jak v něm vře chladná zuřivost.

“Tak proč jsi přišel?”

Bant zvažněl.

“Mohu přijít, kdy se mi zachce,” zamračil se, “a také bezdůvodně. Mohu přijít jen proto, abych se na tebe podíval. Abych na tebe zíral. Abych viděl ovoce mého vítězství.”

Povzdychl si.

“A také se to tak přihodilo, že mám důvod, proč jsem tě navštívil. Něco od tebe chci. A jednu věc ti dám.”

Duncan se na něj skepticky podíval.

“Tvou svobodu,” dodal Bant.

Duncan se na něj díval a přemýšlel.

“A proč bys to udělal?” zeptal se.

Bant si povzdychl.

“Vidíš, Duncane,” řekl, “ty a já nejsme tak rozdílní. Oba jsme bojovníci. Vlastně, ty jsi muž, kterého jsem vždy respektoval. Tvoji synové si zasloužili být zabiti – byli to lehkomyšní hrubiáni. Ale tebe,” řekl, “tebe jsem vždy respektoval. Neměl

bys být tady dole.”

Odmlčel se a prohlížel si ho.

“Takže udělám toto,” pokračoval. “Veřejně přiznáš svá provinění proti našemu národu a já vyzvu všechny obyvatele Androsu, aby uznali pandesianskou nadvládu. Jestli to uděláš, zajistím, že tě Pandesie propustí.”

Duncan tam seděl, byl tak rozčilen, že ani nevěděl, co říci.

“Takže jsi pro Pandesiany nyní jen loutkou?” zeptal se Duncan konečně mezi zuby. “Snažíš se na ně udělat dojem? Ukázat jim, že mě před ně můžeš předvést?”

Bant se ušklíbl.

“Udělej to, Duncane,” odpověděl. “Tady dole nejsi k ničemu dobrý a už vůbec ne sám sobě. Přednes Nejvyššímu Ra, co chce slyšet, přiznej se k tomu, co jsi udělal a přines mír tomuto městu. Naše hlavní město nyní potřebuje mír a ty jsi jediný, kdo to pro něj může udělat.”

Duncan se několikrát zhluboka nadechl, až konečně nabral sílu, aby promluvil.

“Nikdy,” odpověděl.

Bant se zlostně podíval.

“Ne kvůli mé vlastní svobodě,” pokračoval Duncan, “ne kvůli mému vlastnímu životu a za žádnou cenu.”

Duncan na něj hleděl, spokojeně se usmíval, zatímco sledoval, jak Bant zrudl a potom nakonec dodal: “Ale můžeš si být jistý jednou věcí: jestli se mi odtud kdy podaří utéct, můj meč si najde cestu do tvého srdce.”

Po dlouhém, ohromeném tichu se Bant postavil, mračil se, hleděl dolů na Duncana a zakroutil hlavou.

“Tak si ještě žij několik dalších dnů,” řekl, “abych se mohl přijít podívat na tvou popravu.”

KAPITOLA DEVÁTÁ

Dierdra pádlovala vši svou silou, Marco byl vedle ní, oba dva rychle proplouvali kanálem, směřovali si to zpět na moře, kde naposledy viděla svého otce. Její srdce bylo rozervané vejpůl z nervozity, protože si vzpomněla na poslední okamžik, kdy spatřila svého otce, vzpomněla si na statečný útok na Pandesianskou armádu, dokonce i v nepřekonatelné nevýhodě. Zavřela oči a tu vizi setřásla z mysli, pádlovala ještě rychleji, modlila se, aby nebyl mrtev. Vše, co si přála, bylo dostat se včas zpět a zachránit ho – jestli ne, tak mít alespoň šanci zemřít po jeho boku.

Vedle ní Marco pádloval stejně tak rychle a ona se na něj podívala s vděkem a překvapeně.

“Proč?” zeptala se.

On se otočil a pohlédl na ni.

“Proč jsi se ke mně přidal?” tlačila na něj.

Tiše se na ni podíval a potom pohlédl jinam.

“Mohl jsi pokračovat s ostatními,” dodala. “Ale rozhodl ses jinak. Rozhodl ses jít se mnou.”

Podíval se přímo před sebe, stále pořádně pádloval, stále zůstával potichu.

“Proč?” trvala, zoufale si to přála zjistit, zběsile pádlovala.

“Protože můj přítel tě velmi obdivoval,” řekl Marco. “A to pro mě znamená mnoho.”

Dierdra stále pořádně pádlovala, zatočili ohybem kanálu a její myšlenky přešly na Aleca. Zklamala se v něm. Opustil je všechny, odjel z Uru s tím tajemným cizincem ještě před invazí. Proč? Mohla si nad tím jen lámat hlavu. Byl tolik zaměřený na cíl, na kovárnu a byla si jistá, že je tím posledním člověkem, který by utekl, když je potřebný. A přesto to udělal, když ho nejvíce potřebovali.

To Dierdru přinutilo přehodnotit své city k Alecovi, kterého nakonec ani neznala – a tím zesílily její city k jeho příteli Marcovi, který se pro ni obětoval. Už nyní k němu cítila pevné pouto. Jak nad hlavou stále pištěly koule z kanónu, zatímco budovy stále explodovaly a všude kolem nich padaly k zemi, Dierdra přemýšlela, zda Marco skutečně věděl, do čeho se pustil. Věděl, že když se k ní přidal, když se vrátil do srdce chaosu, že už není cesty zpět?

“Víš, že plujeme vstříc smrti,” řekla. “Můj otec a jeho muži jsou na té pláži, za tou horou sutí a já se chystám ho najít a bojovat po jeho boku.”

Marco pokýval.

“Myslíš, že jsem se do vrátil do tohoto města, abych žil?” zeptal se. “Kdybych chtěl uprchnout, měl jsem příležitost.”

Uspokojená a dojatá jeho silou, Dierdra pokračovala ve veslování, oba dva v tichosti pokračovali, vyhýbali se padající sutí, zatímco se stále přibližovali k pobřeží.

Konečně zahrnuli za roh a v dáli zahlédla zeď ze sutí, kde naposledy spatřila svého otce – a přesně za ní byly vysoké, černé

lodě. Věděla, že na druhé straně leží pláž, kde bojuje s Pandesiany a ona pádlovala vši svou silou, z obličeje jí stékal pot, chtěla se k němu dostat včas. Slyšela zvuky boje, muže, kteří sténali, umírali a modlila se, aby nebylo příliš pozdě.

Jejich loď se ještě ani nedostala na okraj kanálu, když vyskočila ven, rozhoupala ji, Marco byl hned za ní a sprintovali ke zdi. Vyškrábala se přes ohromné balvany, poškrábala si lokty a kolena, ale nedbala na to. Byla bez dechu, šplhala výš a výš, klouzala po kamenech, pouze myslela na svého otce, aby byla po jeho boku, nemohla pochopit, že tyto kupy sutí bývali kdysi velké věže Uru.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.